Publicaţie a judeţului HUNEDOARA

Lumea de azi

PUBLICAŢIE DE ANALIZĂ ŞI INFORMARE
ANUL III, NR. 28, 2005 PREŢ: 50 BANI (5000 LEI VECHI)



Hristos se naşte, măriţi-L

An de an soseşte la noi marele praznic al "Naşterii Domnului" care ne umple inima de bucuria ce se revarsă de la peştera din Betleem şi luminează întreg praznicul prin solia cea mare a păcii pe care ne-o aduce imnul îngeresc "Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bună voire" (Luca 2,14). S-au auzit multe cântări frumoase pe pământ până la cerul îngeresc din noaptea sfântă, dar nici una n-a avut un ecou mai puternic şi un efect mai minunat ca acest imn care a umplut văzduhul de bucurie şi veselie sfântă. Cauza este că atunci şi astăzi fiul lui Dumnezeu se face Fiul Omului, se îmbracă în haina smerită a trupului nostru, se identifică cu noi în veci, iar prin viaţa şi învăţătura Sa să ne deschidă drum către paradisul pierdut.

Întruparea Fiului lui Dumnezeu este o mare taină, ea nu se poate pătrunde de mintea omenească şi nici nu se poate înţelege cu puterile noastre omeneşti. Sfântul Apostol Pavel zice: "Cu adevărat, mare este taina dreptei credinţe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălţat întru slavă" (I Tim. 3,16).

Pag. 11

Cronica sentimentală

Fără Patimi, despre idoli, despere uciderea şi falsificarea lor

Glorie şi umilinţă. Creşterea şi descreşterea sportului. Între Imnul Ţării şi ruşinea neputinţei. În aerul tare al înălţimilor şi-n mocirlă. De pe piscuri în hăul anonimatului. Măreţia şoimului şi bâzâitul muştelor pe lampă. Sau în rahat...

... Şi enumerarea extremelor, antonimelor, metaforelor, satisfacţiilor, deziluziilor, decepţiilor, extazelor, agoniilor, care însoţesc, înfrumuseţează şi pocesc sportul - enumerarea, căutarea şi găsirea cuvintelor potrivite ambelor faţete ale fenomenului sportiv pot fi continuate de către fiecare martor sau consumator contemporan de sport. Sau cronicar.

Din 1976, de la Montreal, până-n 2004, la Atena, România a rescris istoria gimnasticii feminine, a naţionalizat gimnastica Lumii, a românizat-o. Dar românii, singuri, absolut singuri, nesiliţi de nimeni, neacuzaţi de rivalii lor din toată Lumea, şi-au devorat idolii, i-au stigmatizat, i-au omorât. Au făcut ceea ce ştiu ei mai bine: şi-au dat un picior în fund, ba chiar două, cu ambele picioare deodată, căzând în ... vorba lui Bulă.

De altfel, acest sport naţional, al vrăjmăşiei românilor contra românilor - n-avea cum să nu acţioneze şi în sport, în gimnastică, acest cam singurul lucru bun al nostru, acest bun naţional al ultimilor 28 de ani.

Pentru cei contemporani ... resădirii gimnasticii feminine româneşti de la Oneşti la Deva reamintesc şi întăresc depoziţia publică, în perspectiva judecăţii de apoi a presei, a ziariştilor, că nimeni, nici unul dintre cei vreo 20 de ziarişti din Anglia, Japonia, America, China, Germania, Iugoslavia, Suedia, Ungaria şi mai ştiu eu de pe unde, pe care i-am însoţit, i-am condus şi i-am prezentat, după anul 1977, lui Bela şi Marta Karoly, Nadiei Comăneci, Emiliei Eberle, lui Adrian Goreac, Octavian Belu, Katy Szabo la Centrul Olimpic din Deva, devenit o Mecca a gimnasticii mondiale -, nici unul dintre cei 400 de ziarişti acreditaţi la CM din 1983, de la Budapesta, de exemplu, nici ruşii sau chinezii, redegiştii, nimeni în 28 de ani, n-a scris vreodată despre falsificarea actelor privind vârsta gimnastelor românce, despre regimul de „puşcărie", „lagăr" de la Deva, despre bătaia fetelor şi cruzimea antrenorilor, despre ororile şi mizeria în care se plămădea singura glorie a României, singura mândrie naţională - nimeni, nici un ziarist străin n-a scris aşa ceva!!

Numai ziariştii români. Vreo trei la număr. Unul, foarte recent laureat al unui premiu purtând numele Patriarhului presei sportive româneşti - Ioan Chirilă, Dumnezeu fie bun cu nea Vanea. Premiu, altminteri binemeritat, răsplătind talentul real al gazetarului laureat. Păcat doar că s-a amestecat cu ceilalţi doi, ale căror nume nici nu le reţin, şi nici nu merită să fie reţinute. Că în afară de a înjura gimnastica, nu a auzit nimeni de ei.

Dar azi, în 2005, nu mai existăm nici în gimnastică ...

Fotbalul, însă, exprimă cel mai fidel ce fel de oameni suntem noi, românii. Dacă gimnastica a fost excepţia care face regula - dovadă că am rămas cu amintirile, fotbalul este expresia mocirlei în care ne simţim bine, cel mai bine. Şi, când zic mocirlă ştiu că Steaua şi Rapid, cel puţin, vor fi argumentele celor dispuşi să mă înjure că mă leg de fotbal tocmai acum, după cea mai roditoare toamnă a fotbalului românesc. Le voi replica însă că, tot aşa, asta e excepţia.

Regula rămâne mocirla. Îmbogăţită chiar recent de aderarea celor mai înverşunaţi duşmani ai lui Mircea Sandu, la noua şi eterna lui guvernare a fotbalului românesc. Chiar aşa! Ce fel de oameni, ce caractere, ce clasă pot avea Ionuţ Lupescu şi Florin Prunea?! Şi-apoi, cum vine că Lupescu nu poate candida la preşedenţia FRF, neavând studii universitare, dar poate fi director gereral al FRF? Asta-i funcţie pentru necalificaţi? Atunci ce federaţie este asta? Şi încă ceva. Dacă Lupescu nu e bun antrenor o fi bun şef al lor? Majoritatea calificaţi. Şi din nou încă ceva. Cum naiba, astăzi, când facultăţile-s mai dese ca stadioanele, la tot colţul de bloc, când diplomele se aduc acasă solicitanţilor, Ionuţ Lupescu a rămas fără diplomă de studii - cum dracu!?!

Dar cloaca fotbalului de îngroaşă şi la nivelul arbitrajului - singurul sector în care se făcuse reforma, şi era reuşită, sub conducerea lui Ion Crăciunescu fluieraşii români reintrând în Europa. Mai mult. Au dispărut din CCA şi Aron Huzu, şi Adrian Porumboiu, şi tare mă tem că prin venirea la cârma arbitrajului a unui Lică, de pildă, unul dintre cei mai slabi foşti arbitri, ne vom întoarce voioşi la meciurile trucate, mult mai reduse sub gestiunea lui Crăciunescu. Nu-i vorbă, că Porumboiu însuşi a declanşat mazilirea prietenului său, partenerului şi... geamănului său coleg, prin datele de naştere. Iar faptul demonstrează încă o dată, că nimeni nu e mai duşman românului decât românul... Inclusiv prin cultivarea iresponsabilă, prin presă, a mediocrităţii şi lipsei de valoare.

De un an, de când Craiova se chinuia să retrogradeze, ne sufocă de pe televizor Mihăiţă Pleşan, cel cu care a picat Craiova, care, la cât este de elogiat, trebuia ca singur să salveze Craiova, iar de-o vreme, Dinamo e tot în 10 oameni cu el pe teren...

Tot aşa, după o victorie la Galaţi, unde a bătut toată divizia, şi una acasă, din două penaltiuri pentru un singur gol, ale Politehnicii Timişoara, ni se împuie din nou capul cu „regele". Iar după înfrângerile cu Dinamo şi Petrolul, în Cupă, plânge toată presa pe umărul „regelui". Să fim serioşi. Dacă deţinătorul nemeritat al poreclei ar avea valoare reală de antrenor, n-ar fi rămas fără oferte aproape un sezon întreg, stând în crăpătură, în aşteptarea unei căderi... Timp în care, lăudat cu destulă zgârcenie pentru merite reale, incomparabile cu realizările „regelui", Dorinel Munteanu roşeşte cu sfială...

Se pare însă că acest cult pentru mediocritate şi non-valoare este o boală la români. Într-o anchetă naţională, privind cei mai valoroşi români din diverse domenii, între primii 10 nominalizaţi la categoria „miniştri" nu se află Gheoghe Barbu, singurul ministru din acest guvern care a făcut ceva, cât de cât şi cât s-a putut! Dar se află Eugen Nicolăescu şi Sulfina Barbu (?!). Poftim de mai înţelege ce fel de oameni suntem... Un fonf mai arogant decât Adrian Năstase, dictator tipic, înrăit şi limbut, şi o pripobeniţă aeriană sunt preferaţi unui om serios, dedicat şi de cuvânt. Atunci, ce mai doriţi, musiu şi madame? ... De ce vă mai plângeţi?

Nicolae Stanciu

O iubim numai pe Glenda?

Glenda Jackson este actriţa al cărei nume de scenă este Glenda Garson. Nimeni dintre noi nu a reuşit să vadă filmele în care a jucat, cu excepţia acelui club de admiratori care a luat peliculele şi le-a modificat înlăturând orice imperfecţiune astfel încât imaginea divei să rămână ireproşabilă. Odată cu retragerea acesteia din carieră clubul avea să înceteze lăsând în urmă o Glenda Garson de neuitat, de o inegalabilă prestaţie artistică. Ritmul trăirii membrilor clubului a ajuns la un final odată cu ieşirea actriţei din lumina reflectoarelor. De aceea ştirea, apărută după un an, că Glenda va reveni în viaţa cinematografică i-a convins că eforturile pe care le făcuseră până atunci pentru ea sunt irepetabile. Odată cu aceasta au decis să o suprime ca lupta lor să nu fi rămas zadarnică.

Aproape concomitent cu lansarea filmului cel nou, „Hopscotch" care înseamnă „şotron"(rayuela) apare în Mexic şi cartea „Cât de mult o iubim pe Glenda" în care se face publică hotărârea luată de club în privinţa actriţei. Obiectul peliculei este uciderea celui care a scris „Hopscotch", act la care Glenda Garson cooperează. Autorul volumului apărut în Mexic scrie despre uciderea actriţei cu toate că romanul pe care-l avea în minte se numea tocmai „Şotron". Cu alte cuvinte au loc două ucideri simultane, evident simbolice într-un spaţiu virtual care este cel al prozelor minunate ale lui Julio Cortazar. Scurtcircuitul dintre povestirea „Cât de mult o iubim pe Glenda" şi romanul său „Şotron" are loc în volumul „Manuscris găsit într-un buzunar" când, în povestirea „Sticla în mare", scriitorul îi explică toate acestea actriţei scriindu-i un răvaş despre care nu ştim că îl va primi vreodată.

De fapt, singurul lucru posibil la citirea acestor povestiri, este sentimenul că nimic nu este întâmplător că, aşa cum spune Tudora Şandru Mehedinţi într-o postfaţă, „le hasard n'existe pas". Coincidenţa care are loc în acest lanţ de povestiri este metafora coincidenţelor pe care le-am trăit atunci când am citit povestirile lui Julio. În timp ce scriam aceste rânduri am avut un puternic sentiment de deja vu şi mi-am amintit foarte vag, aşa cum se întâmplă de fiecare dată, că m-am visat într-o noapte scriind acest articol cu sentimentul pe care îl am acum.

Cezar Prusianu



Românii ca-ntr-o expoziţie

La începutul anului 1990, printre primele semne ale libertăţii de a ne face de cap, că atât au înţeles românii din Libertate şi Democraţie, abia mai târziu au deprins gustul jafului, crimei şi corupţiei, drogurilor, exportului - de păduri, de fier vechi - din mormanul lui Petre Roman, şi de curve, atunci, la începutul anului '90 a făcut oarece vâlvă prin Deva o expoziţie itinerantă, găzduită de Muzeul nostru de Artă. O expoziţie de falsuri. Conservate, mumificate, mai mari, mai mici, mai... moarte, îmi explica o colegă mai curioasă şi pofticioasă. Care şi-a dus fata să vadă, să se obişnuiască, să-şi deschidă orizontul...

Era libertate şi democraţie, era normal să ieşim din obscurantism şi falsă ingenuitate. Să deschidem ochii, să ne destupăm urechile, să ne aerisim creierele, să ne adaptăm la lumea bună, la Occidentul adămenitor, să ne integrăm în civilizaţia reală. Şi, am început cu falsul, cu expoziţia de falsuri - ca semn al deschiderii noastre spre aspiraţii înalte.

Pe care le-am atins. România este campioana la sifilis, la tuberculoză, la Sida, la mortalitate infantilă, la „sporul" negativ al populaţiei, la traficul de curve, la ţară de turism sexual - hetero, homo şi pedo, încurajat şi de unele televiziuni, la export de cerşetori şi din 22 de milioane a ajuns la 20. Diferenţa: morţi şi fugiţi. În 15 ani de glorie.

Sigur, aceste binefaceri şi succese nu se datorează acelei expoziţii de falsuri trecătoare şi prin Deva! Dar, sigur se datorează faptului că semănăm tot mai mult a ... exponate. Mumificate. Moarte. Iar Europa va deschide o expoziţie cu noi. După 2007 ...

Nicolae Stanciu

Deşi a interzis periculoasele produse pirotehnice, Ministerul de Interne a uitat de penibilele

Petarde patriotarde

● **Vocea Patriotului Naţionale.** Preşedintele Traian Băsescu, primul român al ţării, a apărut de 1 Decembrie pe sticlă şi a apelat la ce a mai rămas din patriotismul nostru de căpşunari spanioli, să căutăm prin casă un tricolor şi să-l punem la fereastră. I-am ascultat îndemnul şi am căutat prin debara drapelul cu gaură, de la Revoluţie, dar nu l-am mai găsit, să- mi afişez patriotismul cu el. Mă întreb, însă, dacă fostul ministru al Transporturilor, Traian Băsescu, ar căuta bine, nu ar găsi o flotă în cămara fabricii sale de îngheţată? Şi, dacă ar găsi-o, ar avea suficient patriotism să o pună înapoi în Marea Neagră? Sau patriotismul nu are nimic de a face cu furtul din avutul naţional, el înseamnă doar agitat de steguleţe, dat ochii peste cap şi cântat „Noi suntem români", cu vocea răguşită de emoţie şi de tradiţionala palincă patentată de unguri? Iar furtul, neruşinarea, minciuna, murdărirea, nepăsarea, nu sunt manifestări antinaţionale, ci simple afaceri, nu-i aşa?

● **Ajutaţi-i pe şomeri să piardă timpul!** Era prea evident că aceşti oameni lipsiţi de servici sunt, fără nici o îndoială, lipsiţi şi de ocupaţie, aşa că urmaşii celor 15000 de specialişti emilieni s-au scărpinat în cap până când din acel vid dureros a sărit vioaie soluţia ocupării timpului şomerilor: între două prezentări la Forţele de Muncă pentru punerea vizei pe carnetul de evidenţă, omul este acum obligat să treacă şi pe la un aşa numit Oficiu de Mediere găzduit de Clubul Şomerilor. Pe aici, oamenii fără muncă treceau oricum de câte ori ieşeau sau veneau în oraş, ca să-şi treacă din mână în mână nişte liste cu oferte de muncă. Timp de 15-20 de minute şomerul împărţea câteva foi dactilografiate cu alţii ca el, pentru a constata, aproape invariabil, că nu există locuri de muncă în specialitatea sa. Acum, pentru a afla acelaşi lucru, trebuie să se aşeze la o coadă tip „se bagă carne! 1988", să stea în picioare de dimineaţă până i se înmoaie picioarele şi, dacă are baftă să ajungă la rând înainte de închiderea programului, să mai suporte şi aerele gâsculiţei închise în cuşca de sticlă. Ce-i mai putea lipsi şomerului decât o nouă umilinţă din partea unui guvern mai jalnic chiar şi decât parlamentul cu care împarte contemporaneitatea?

● **Bilanţ**. Că tot ne-am luat de onor guvernul Tăriceanu, să vedem cu ce alte mari realizări şi succese se poate mândri acesta acum, la aproape un an de când Frankenstein i-a dat cu fulgerul în cap. De pildă, Ministerul Sănătăţii, dornic de o prezenţă în mijlocul realităţii fierbinţi, s-a aruncat la gâtul bietelor păsări din Deltă, pe care le-a asasinat timp de două luni cu sălbăticie. Cu mintea întunecată de mirosul de sânge, angajaţii ministerului au uitat că vaccinul antirujeolic nu s-a mai administrat de doi ani aşa că, la întoarcerea de pe frontul aviar de est, s-au trezit că uşa este deschisă şi de o epidemie de rujeolă, care deja a făcut câteva victime în rândul bebeluşilor. După inundaţii, guvernul a tot aşteptat, nehotărât cui să împartă banii pentru casele sinistraţilor. Până când a venit iarna şi l-a prins cu doar două case ridicate, din câteva mii. În acelaşi timp, o mare parte din fondurile strânse din ajutoare prin diverse campanii de colectare s-au dus pe pustii. Despre Justiţie, ce să mai putem spune când însuşi (însăşi) ministrul Macovei face drăcovenii cu case naţionalizate? Dacă adăugăm cota unică de impozitare, menită să uşureze viaţa celor bogaţi, şi neajutorarea debilă în faţa inundaţiilor şi, mai recent, a maşinaţiilor „sindicale", avem schiţat din câteva linii subţirele portretul unui guvern care continuă neabătut linia anti-naţională a guvernelor de după 1990. Punând alături un parlament chiulangiu, abulic şi risipitor şi un preşedinte şiret dar cam sărac de minte, conturăm imaginea unei ţări de coşmar, din care indicat ar fi să te trezeşti că ai plecat la timp.

● **In vino FMitas.** Băieţii isteţi de la EuropaFM, conştienţi de tot ce am vorbit mai înainte, au pus de o emisiune jubilativă şi de divertisment pe tema „eşti mândru că eşti român?". Dacă puteai să îi convingi pe băieţii isteţi,care nu erau chiar aşa de uşor de prostit, de fiorul tău patriotic, erai cadorisit cu o sticlă de vin, nu mai ştiu de care, că mie îmi plac toate. Nu am aflat însă cum se putea intra în posesia fluidului menit să îţi mai ridice cu câteva grade temperatura orgoliului naţional. Îţi trimiteau sticla prin poştă (pachet sau plic) ? Prin curier? Te duceai tu după ea? Sau te bucurai la telefon de gâlgâielile care răzbăteau din cabina tehnică? Oricum, până la primirea ei, erai nevoit să dai o fugă până la bodega „Tricolorul" din colţul străzii, altfel te răpunea dipsia.

● **Câştigătorii** etapei de mai sus (sticla) s-au declarat mândri de a se fi născut în mijlocul (oare nimeni nu se naşte la margine?) unui popor ba inteligent, ba moral, ba omenos, ba talentat, dacă nu chiar toate laolaltă. Mai să-ţi dea lacrimile de recunoştinţă că Dumnezeu te-a născut mioritic şi nu vreo dihanie de iberic care nici să-şi culeagă singur căpşunile nu-i în stare! Aceşti patrioţi, orbiţi de atâta mândrie, nu vor nici cum să înţeleagă că nu există popoare inteligente, morale sau talentate, ci doar oameni inteligenţi, morali sau talentaţi. Acelaşi lucru e valabil şi viţeversa: adică poţi să spui despre un popor că e prost, imoral sau că nu ştie să deseneze? Păi, vedeţi? Şi, în final, fiindcă tot am pomenit de spanioli, ştiţi că peste un milion de românaşi de ai noştri sunt plecaţi la munci în Spania şi nu mai vor să se întoarcă acasă? Şi asta ca să vorbim numai de Spania!

● **Addenda.** Cireaşa de pe tortul patriotic ne este oferită de toate milioanele de români care, după o lună-două de flendurat prin ţări străine, se întorc cu un accent cool, mişto sau, ca să- i spunem aşa, trendy, ca şi cum ar fi început deja să uite limba de acasă de mult ce au vorbit pe dincolo limbajul semnelor. Explicaţia este foarte simplă: nu e greu să uiţi ceva ce nu ai învăţat niciodată. Iar inteligenţii, moralii şi talentaţii noştri conaţionali nu arată atâta mândrie patriotică încât să nu uite repede cele câteva sute de cuvinte prinse în copilărie de la mă-sa, ca să le înlocuiască cu tot atâtea cuvinte ale ţării de adopţie. Până şi copiii şi-i botează cu nume băştinaşe. Cu toţii speră că în curând li se va uita nobila lor origine şi că vor fi, în cele din urmă, confundaţi cu noii lor conaţionali. Ruşine! Băieţii isteţi de la EuropaFM, ăstora să nu le trimiteţi nici o sticlă de vin, vă rog eu!

Juan Pribeagul

Cu ocazia Sărbătorilor de iarnă conducerea
Sucursalei Hidrocentrale Haţeg
urează:
colaboratorilor şi salariaţilor
multă sănătate, putere de muncă şi
împliniri în anul ce va urma.

Sărbători fericite !

Director,
Mircea TEODOR

Direcţia Generală pentru Agricultură şi Dezvoltare Rurală Hunedoara

Cu ocazia Sfintelor Sărbători ale Crăciunului şi a Noului An 2006, Direcţia Generală pentru Agricultură şi Dezvoltare Rurală Hunedoara adresează tuturor salariaţilor, colaboratorilor şi producătorilor agricoli din judeţul Hunedoara cele mai frumoase şi sincere gânduri, bucurie în suflet, multă sănătate, noroc şi fericire în fiecare zi a anului ce vine !

La mulţi ani !
Director Ion Simion

La mulţi ani!

Direcţia Sanitar Veterinară şi pentru Siguranţa Alimentelor Hunedoara

În pragul Sărbătorii Crăciunului şi a venirii Noului An 2006 ne bucurăm să avem plăcuta ocazie de a transmite salariaţilor noştri şi tuturor colaboratorilor cele mai sincere felicitări, urări de bine şi sănătate, însoţite de strămoşeasca urare

Consiliul de Administraţie

CRĂCIUN FERICIT! LA MULŢI ANI!

Fie ca Sărbătoarea Naşterii Domnului şi Noului An să-i găsească în linişte, pace şi fericire pe toţi locuitorii comunei **VEŢEL.**

Primar,
PETRU POPA

Lumea de azi

Corespondenţă:

CP 44, Oficiul Poştal 1, Deva
E-mail: lumeadeazi2003@yahoo.com

ISSN 1543 7246

Tel./Fax: 0254/231.324



S C MINEXFOR S A DEVA

Urează clienţilor, colaboratorilor şi angajaţilor fericire, sănătate, bucurii şi succese. Sărbătoarea Naşterii Mântuitorului să vă găsească alături de cei dragi, iar în 2006 să aveţi parte numai de împliniri.

Consiliul de Administraţie